

Little Voice

Drama/komedi, Producerad 1998

Widescreen, originalformat okänt, Dolby Surround

Utgivare: Scanbox, 97min

Sött och roligt

LV är en flicka som är nästan lika blyg som talangfull. Utan besvär kan hon sjunga lika bra som Shirley Bassey eller Marilyn Monroe, men vågar sig knappt ur huset där hon bor. Hennes mor (Brenda Blethyn) är en manisk pladdertant som avskyr dotterns sjungande, och när den avdankade managern Ray Say (Michael Caine) vinner moderns hjärta och samtidigt vill göra LV till stjärna är kalabaliken ett faktum.

Little Voice var ursprungligen en teaterpjäs och det märks. Både på att dialogen är välskriven och på att skådespelarna bjuds på många tillfällen att ta ut svängarna vad gäller gester och uttal. Det teatraliska känns emellertid aldrig omotiverat. Modern och managern - filmens mest expressiva roller - är levande, trovärdiga karaktärer som rent naturligt skriker och gormar, dansar och skrattar. Blethyn kan glädja sig åt att ha de mest komiska replikerna medan Caine får tillfälle att vara ett riktigt opportunistiskt svin. Båda är briljanta och stjal med fördel uppmärksamheten utan att den tystlåtna huvudpersonen för den sakens skull glöms bort.

Huvuddragen i handlingen är inte svåra att förutsäga, och när det mot slutet mest handlar om hur LV stretar emot managerns försök att få upp henne på scen tappar berättelsen fart. Förspelet är dock underbart, då modern likt en virvelstorm pendlar mellan hopp och förtvivlan, då den tystlåtna dottern uppvaktas av den lika timide telefonreparatören Billy och då managern fortfarande är en oprövad joker i leken.

I egenskap av regissör står Mark Herman för att hålla tonen på en jämn nivå, ett jobb han lyckas mycket bra med. Minsta lilla birollsinnehavare är i samklang med den känsla av roligt, charmig magi som filmen som helhet förmedlar.

Betyg: 4

Straydogs

Drama, Producerad 1999

Widescreen, originalformat okänt, Dolby surround

Utgivare: Sandrew Metronome, 87min

Olidlig dystopi

Tre ungdomar har låst in sig i en bunker i ett ospecificerat krigshärjat land. Ytterligare en kille ansluter sig till gänget, vilket leder till konflikter och maktkamp. Det är handlingen. Tro nu inte att det är fråga om en blygsam språngbräda för stark, omtumlande dramatik. Straydogs är ett kammerspel av allra värsta slag, nämligen ett där bra dialog, intressanta karaktärer och komplexa relationer - närmare bestämt allt som den typen av drama förlitar sig extra starkt på - saknas desperat. Och inte nog med det. Man tvingas även stå ut med att hela bedrövligheten är filmad med ett grönaktigt filter som får människorna att se ut som om de håller på att mögla. Ernst Billgrens deprimerande dekor förstärker den obehagliga känslan, liksom soundtracket som bjuder på dov, skruvad amatörtechno. Den skarpa linje som skiljer en gripande skildring av lidande från en simpel depporgie verkar inte vara synlig för

regissören Daniel Alfredsson. Han dundrar på med det glåmiga och hoppas att vi ska bry oss. Filmen kunde i bästa fall ha varit slagkraftig samhällskritik, men visade sig dessvärre vara en dramatiskt tom, fullständigt olidlig dystopi. Inte ens de tappert kämpande brittiska skådespelarna lyckas blåsa något liv i denna katastrof.

Betyg: 1

Elizabeth

Drama, Producerad 1998

Widescreen, Originalformat 1,66:1, Dolby Surround

Utgivare: Scanbox, 121 min

Blodiga intriger

Året är 1555 och England vacklar. Landets drottning är dödligt sjuk och finanserna är körda i botten. Religiösa förföljelser tillhör vanligheterna och motsättningarna mellan katoliker och protestanter sträcker sig ända upp i hovet. Den rättmätiga arvtagerskan av tronen, prinsessan Elizabeth, fruktas av många då hon öppet bekänner sin protestantiska tro. Det är bakgrunden till de illvilliga intriger och politiska manipulationer som skildras i denna välgjorda film.

Navet i handlingen är förstas Elizabeth själv, skickligt spelad av Kate Blanchett. Hon är till en början naiv och idealistisk, men blir gradvis alltmer desillusionerad och härdad.

Förvandlingen är ingen plötslig tvärvändning, men samtidigt inte så långsam och nyansrik som man hade kunnat hoppas på. Allt ifrån en kärlekshistoria till komplicerade kamper mot biskopar och skottar kräver utrymme, och då räcker speltiden helt enkelt inte till för subtila övergångar.

Å andra sidan leder komprimeringen av de många händelserna också till att berättelsen blir tät och intensiv. Vändningarna är många och det politiska spelet är skildrat med slagkraft och intelligens. De enda transportsträckor som finns är när den unga Elizabeth umgås med sin intetsägande älskare, spelad av träige Joseph Fiennes.

Elizabeths rådgivare, den skrupelfrie Walshingham, är däremot en intressant figur och en skarp kontrast mot resten av karaktärerna. Han är en ond makt på de godas sida, en sorts rättrådig Machiavelli. Utan hans lömska dåd hade den tydliga uppdelningen av onda och goda uppfattats som platt, istället för dynamisk som nu.

Betyg: 4

Six Ways To Sunday

Drama/Komedi, Producerad 1999

Pan&scan, originalformat okänt, Dolby surround

Utgivare: Sandrew Metronome, 97min

Menlösa gangsters

Som så ofta när det gäller amerikansk independentfilm är det gangsters som står i centrum. Hårdingen i Six Ways To Sunday bär det inte så lite typiska namnet Abie The Bug och är samma machosnackande, halvkorkade schablon vi sett så många gånger tidigare. Övriga

viktiga karaktärer är den känslomässigt rubbade huvudpersonen Harry, hans dominanta mor, hans vilde kamrat Arnie och den timida Iris; samtliga klumpiga stereotyper.

Vad den unge regissören Adam Bernstein egentligen vill berätta är oklart, men två diffusa huvudteman kan ändå urskiljas. Dels får vi följa hur Harry tack vare en talang för att dräpa gör raketkarriär i den lokala maffian, dels hur den incestuösa relationen till modern antar allt mer obehagliga former. Gangsterspåret är spikrakt och utan krusiduller.

Invigningsceremonier, brutala beställningsmord och interna bråk bockas av på gangsterfilmernas klichélista utan att man någon gång får skäl att lyfta på ögonbrynen.

Skildringen av relationen till modern lysas däremot upp av Debbie Harrys lite kantiga, men helhjärtade insats. Ansatser till vad som kunde ha blivit ett gott drama finns där och speciellt när hushållerskan Iris kilar sig mellan mor och son slår det en och annan gnista. Tyvärr finns det inte något att verkligen sätta eld på; filmen är hopplöst fastlåst i den trånga independentramen där grovhuggen absurditet likställs med originalitet. Att handlingen saknar fokus och att den svarta humorn är totalt missriktad hjälper knappast heller. Endast påhittet att låta Harrys schizofreni gestalta sig genom att två olika skådespelare spelar honom känns riktigt intressant.

Betyg: 2